

РЕШЕНИЕ

№ 7505

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 01.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11740** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 47121 от 29.12.2022 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53-04-1005 от 15.11.2022 г. по описа на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място] при Национална агенция за приходите (НАП), подадена от И. Л. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 15, чрез адв. К. К. П. от Софийска адвокатска колегия (САК), със съдебен и служебен адрес [населено място], [улица], ет. 7, офис 36 срещу Ревизионен акт (РА) № Р – 2222-14210-05404-091-001 от 21.07.2022 г., издаден от М. А. К. на длъжност Началник сектор, възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1751 от 07.11.2022 г. , в частта на установените резултати за ангажирана отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „ЛАЙТХАУС ГОЛФ РИЗОРТ“ АД – в несъстоятелност за корпоративен данък за периодите 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г., ведно със съответните лихви.

С жалбата се иска съдът да отмени РА като незаконосъобразен, издаден при не спазване на материалноправните разпоредби на Търговския закон (ТЗ), Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), изцяло в противоречие на чл. 19 от ДОПК, необоснован и при издаването му е нарушено правото на защита на оспорващия поради факта, че органът по приходите, издал акта, не е разгледал наведените от И. М. Доводи и посочени правни основания. В жалбата изрично се подчертава, че

ревизираното лице не е бил и не е изпълнителен директор на нито едно от двете дружества – „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД и „ЛГР Джи Енд Ем“ АД. Посочва се, че към датата на решението на Съвета на директорите за продажба на имота и към датата на реализиране на сделката, представляващ „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД – в несъстоятелност е изпълнителният директор, Г. Ч., който представлява дружеството. В жалбата изрично се казва, че в решението на Съвета на директорите на дружеството продавач е посочено, че цената и условията на сделката се решават от изпълнителния директор и/или неговия пълномощник, като цената не може да бъде по – ниска от данъчната оценка на имота. Нотариалният акт (НА) за продажба на имота е сключен на 07.09.2016 г. и същият е подписан за продавача – от В. М. Ч. като пълномощник на Г. Ч., изпълнителен директор на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД, и от купувача – „ЛГР Джи Енд Ем“ АД, представлявано от изпълнителния директор – В. М. Ч.. Допълнително се посочва, че в хода на ревизията не е обсъдено обстоятелството, че имот, който е в идеална съсобственост е подчинен на правилата на чл. 33 от Закона за собствеността (ЗС) и параметрите на сделката с такъв имот са силно ограничени. Подчертава се, че жалбоподателят не е страна по сделката нито лично, нито като пълномощник на страна по сделката, т.е. не е определял условията на сделката, нито нейната цена. Иска се съдът да се съобрази с т.2 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Подробно се излагат доводи относно кумулативните изисквания на чл. 19 от ДОПК за реализирането на отговорността на трето лице. С жалбата се обръща внимание, че И. М. не е изпълнителен директор, не е лице, което представлява дружеството, не е лице, което лично или чрез пълномощник да има право и задължение да обявява факти и обстоятелства пред НАП във връзка с данъчни задължения, в това число няма право да подава данъчни декларации от името на дружеството, нито да упълномощава трети лица с правата му да представлява дружеството, тъй като всички тези права и задължения са на изпълнителния директор. На следващо място се възразява срещу приетото от органите по приходите отчуждаване на недвижимия имот на дружеството по цени по – ниски от пазарните и лична отговорност на жалбоподателя за укриване/намаляване имуществото на дружеството – продавач. В тази връзка се посочва, че цената по сделката е следвало да се плати до 31.12.2016 г. по решение на изпълнителния директор на дружеството, записано в НА. Договорената цена е в размер на 7 000,00 лв. и същата е платена. В жалбата е направеното възражение, че неправилно ревизиращият орган е приел, че не е налице плащане по фактурата, тъй като задължението е погасено чрез извършено прихващане със задължения по банков път. На следващо място се оспорват изводите на НАП, че сделката е безвъзмездна, защото било извършено намаляване на дълга към банката. По този повод оспорващият се позовава на чл. 103 и сл. От ЗДДС, тъй като прихващане е възможно, само когато две лица си дължат взаимно. Не на последно място се възразява срещу приетата в хода на ревизията експертиза, с която е направена оценка на продадените идеални части от недвижимия имот. Жалбоподателят посочва, че експертизата е работила изцяло върху сделки сключени за УПИ -та в землището на [населено място], на територията на самия град, а не за идеални части от имот извън това населено място, поради което не са сравнени сравними имоти и съответно не попада в дефиницията на §1, т. 8 от ДР на ДОПК, тъй като не са разглеждани и оценени идентични или сходни сделки.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят е редовно призован и се представлява от адв. П., която поддържа жалбата, предлага да се уважи и да се отмени

РА. Депозира писмено становище и претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – директорът на Д „ОДОП“, редовно призован, се представлява от юрк. Й., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със връзка с издаването на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 2222-14210-05404-020-001 от 23.09.2021 г., с която на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, М. атанасова К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложила извършването на ревизия на И. Л. М.. В нея е записано, че обхватът на производството е за следните видове задължения по периоди: 1. Отговорност за Корпоративен данък от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.; 2. Отговорност за корпоративен данък от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г.; 3. Отговорност за Данък върху добавената стойност от 01.01.2017 г. до 31.01.2017 г.; 4. Отговорност за Данък върху добавената стойност от 01.05.2017 г. до 31.05.2017 г.; 5. Отговорност за Данък върху добавената стойност от 01.06.2017 г. до 30.06.2017 г. и 6. Отговорност за Данък върху добавената стойност от 01.09.2016 г. до 30.09.2016 г. Ревизията е за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения за данъци и ЗОВ на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД– в несъстоятелност, декларирани/установени с Месечна справка – декларация по ЗДДС: 1. Данък върху добавената стойност от сделки в страната в общ размер 1840, 97 лв.; главница – 1226,15 лв. и лихви 614, 82 лв.; 2. Данък върху добавената стойност от сделки в страната в общ размер 14672, 60 лв.; главница – 10000 лв. и лихви 4672, 60 лв.; 3. Данък върху добавената стойност от сделки в страната в общ размер 4301, 7 лв.; главница – 3000,00 лв. и лихви 1301, 77 лв.; 4. Данък върху добавената стойност от сделки в страната в общ размер 8553,54 лв.; главница – 6000,00 лв. и лихви 2553, 54 лв.; и годишни данъчни декларации по чл. 92, ал.1 от ЗКПО: 1. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 10638, 85 лв.; главница – 7313,14 лв. и лихви 3325, 71 лв.; 2. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 396, 29 лв.; главница – 0,00 лв. и лихви 396, 29 лв.; 3. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 15516, 59 лв.; главница – 11469,93 лв. и лихви 4046, 66 лв.; 4. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 621, 34 лв.; главница – 0,00 лв. и лихви 621, 34 лв.; 5. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 7, 20 лв.; главница – 0,00 лв. и лихви 7, 20 лв.; 6. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 4, 67 лв.; главница – 0,00 лв. и лихви 4, 67 лв.; 7. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 0, 39 лв.; главница –0,00 лв. и лихви 0, 39 лв.; 8. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 6273, 64 лв.; главница – 0,00 лв. и лихви 6273, 64 лв. и 9. Корпоративен данък от нефинансови предприятия в общ размер 145560, 82 лв.; главница – 116291,73 лв. и лихви 29269, 09 лв. Посочено е, че ревизията ще бъде извършена от А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията и Д. С. И., на длъжност старши инспектор по приходите. Определение е срок за завършване до 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Заповедта е връчена на 08.03.2022 г.

лично на жалбоподателя.

Издаден е ревизионен доклад (РД) № Р – 2222-14210-05404-092-001 от 23.06.2022 г., връчен ба 27.06.2022 г. по електронен път. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е депозирано възражение.

Издаден е РА № Р – 2222-14210-05404-091-001 от 21.07.2022 г., с който са установени задължения за периода от 11.07.2016 г. до 27.05.2020 г. за корпоративен данък в общ размер на 37 855,00 лв. и лихви в размер на 15 349, 54 лв.

В срока по чл. 152, ал.1 от ДОПК е постъпила жалба с вх. № 94-И-724 от 30.08.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-1432 от 05.09.2022 г. по описа на дирекция ОДОП С..

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, ответникът се е произнесъл с решение № 1751 от 07.11.2022 г., с което е потвърдил РА в оспорената част на установените резултати за ангажирана отговорност по чл. 19 ДОПК за задължения на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД – в несъстоятелност за корпоративен данък за периодите 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. в размер на 37 855,00 лв., ведно със съответните лихви в размер на 15 349, 54 лв. и е оставил жалбата на И. М., като недопустима в частта на ангажирана отговорност по чл. 19 ДОПК по ЗДДС за данъчни периоди м. 09.2016 г., м. 01. 2017 г., м. 05.2017 г. и м. 06. 2017 г. и прекратено производството в тази му част.

Следователно и с оглед посоченото в жалбата, предмет на настоящето съдебно производство е потвърдената част на РА с решението № 1751 от 07.11.2022 г. на директора на ДОДОП.

От констатациите в РД и РА се установява следната фактическа обстановка:

На жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) от 24.09.2021 г., в отговор на което са представени писмен обяснения, декларация за съгласие за разкриване на банкова тайна, справки и други документи, намерили отражение в РД.

С протокол № 2222-14210-05404-П.-001 от 09.03.2022 г. са присъединени доказателства от други контролни действия, а именно Протокол Кд-73 № П – 2222-03201-20632-073-001 от 16.09.2021 г. за извършена проверка по чл. 19 от ДОПК на управителни органи на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД – в несъстоятелност за задължения за ДДС, корпоративен данък, ДДФЛ и здравно – осигурителни вноски по подадени справки декларации.

Възложена е експертиза за определяне на пазарната стойност на недвижим имот – земя 1000 кв. м. идеални части от ПИ с идентификатор № 02508.541.150, целият с площ 6 372 кв. м. , находящ се в [населено място], комплекс „Л. голф ризорт“, предмет на продажба „Л. голф ризорт“, предмет на продажба от „ЛАЙТХАУС ГОЛФ РИЗОРТ“ АД – в несъстоятелност към „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД. Прието е, че в хода на ревизията за ангажиране на отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за И. Л. М. са установени факти и обстоятелства, обуславящи втората хипотеза за възникването на отговорността по чл. 19, а именно по ал. 2 от ДОПК.

Установено е, че жалбоподателят за периода 11.07.2016 - 27.05.2020 г. е член на съвета на директорите на „Лайтхаус Голф Ризорт “ АД – в несъстоятелност. Дейността на дружеството е била изграждането на спортно-развлекателен комплекс за голф в [населено място], местността „Табията“. Строителството на обекта е започнало през 2004 г. със строеж на голф игрище. С разрешение за строеж на жилищни и обслужващи сгради от 2006 г. е започнало строителството на сграден фонд. През 2007 г. са въведени в експлоатация първите жилищни блокове и къщи в[жк]с

Удостоверение №140/19.12.2007 г.

Основната дейност през 2010 г. и 2011 г. е продажба на готови жилищни имоти, хотелска и спортна дейност. Финансирането се осъществява чрез кредити от „Б.“, „Ю.“, авансови плащания за покупка на имоти, текущи плащания за извършени услуги - такси за поддръжка на закупени имоти и наем на автомобили.

Видно от Протокол от заседание на директорите на „ЛАЙТХАУС ГОЛФ РИЗОРТ“ АД от 30.03.2010 г., е учредено „ЛАЙТХАУС ХОТЕЛ“ ЕООД - 100% собственост на дружеството. В новоучреденото дружество е направена апортна вноска от учредителя на недвижими имоти, оценени на 25 007 900,00 лв. А. е хотелски комплекс с аква парк с РЗП - 31 114,00 кв. м. На 10.02.2011 г. е апортирано голф игрище, адм. сграда + бункера и Голф клуб в „ЛАЙТХАУС ХОТЕЛ“ ЕООД на стойност 3 849 хил. лв.

През м. юни 2011 г. са апортирани недвижими имоти, подробно описани в актуалното състояние на дружеството, съгласно Експертиза за оценка на имотите на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД, както следва: „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД - 15 582 хил. лв., „ЛГР ЛЕЙК“ АД - 1 815 хил. лв., „ЛГР ФОРЕСТ“ АД - 5 895 хил. лв.

От 2012 г. дружеството не осъществява активна основна дейност. През 2014 г. е сключило споразумения с банките-кредитори за прехвърляне на банковите задължения. Със Споразумение от 07.07.2014 г. задължението по банков кредит от „Юробанк България“ АД в размер на 4 194 583,60 евро е прехвърлено на „ЛГР ЛЕЙК“ АД - съдлъжник.

Органите по приходите са посочили, че дружеството има декларирани, но невнесени задължения за корпоративен данък и ДДС. По отношение на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД е образувано изпълнително дело от 27.09.2012 г. с №22140004054 и от 12.03.2021 г. с №210959775, като дългът е категоризиран като несъбираем. Определена е начална дата на неплатежоспособността - 31.12.2011 г. и от тази дата банковите сметки на дружеството са запорирани. Има открито роизводство по несъстоятелност, с Решение №2969 от 17.12.2018 г. на Софийски апелативен съд.

С Протокол от заседанието на съвета на директорите на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД - в несъстоятелност, от 05.09.2016 г., е решено да се продаде имот - земя - 1 000 кв. м., която представлява идеални части от поземлен имот с идентификатор №02508.541.150, целият с площ 6 372 кв. м., находяща се в [населено място], комплекс „Л. голф ризорт“ на „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД. За извършената продажба е издадена фактура №[ЕГН]/07.09.2016 г. с данъчна основа в размер на 5 773,75 лв. и ДДС в размер на 1 226,15 лв., обща стойност - 7 000,00 лв. Представен е и нотариален акт, в който е вписана данъчна оценка на имота в размер на 5 440,00 лв.

Ревизиращите са установили, че по фактурата не е извършено плащане и към 31.12.2017 г. е осчетоводено прихващане на вземане от клиент „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД към задължение на същото дружество по банков кредит в „Уникредит Булбанк“ АД.

Органите по приходите твърдят, че при покупко-продажбата на недвижимия имот е участвал жалбоподателя в качеството му на член на Съвета на директорите, както на дружеството продавач, така и на дружеството купувач. С извършената сделка е отчуждено имущество на „ЛАЙТХАУС ГОЛФ РИЗОРТ“ АД-в несъстоятелност и тази сделка е извършена със знанието и съгласието на оспорващия. В РД и РА се приема, че с извършената сделка И. М. е постъпил недобросъвестно, тъй като е дал съгласието си за продажбата на недвижимия имот, която не е използвана за погасяване на задълженията на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД - в несъстоятелност, поради което

ревизиращите са направили извод, че са налице обстоятелства по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

На база на приетата в хода на ревизионното производство експертиза е това е установено, че цената на която е продаден имотът на „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД съществено се различава от пазарната ѝ цена. В техническа експертиза е изведена пазарна стойност чрез прилагане на метода на сравнимите неконтролирани цени за постигане на резултат, който би бил постигнат в обичайни търговски или финансови взаимоотношения между независими лица при съпоставими условия. Определената към 07.09.2016 г. пазарна цена е в диапазон от 37 855,00 лв. до 41 840,00 лв. без ДДС. За пазарна цена на имота органите по приходите са приели долната граница на пазарната цена, определена с експертизата.

С РА е определена отговорност по чл. 19 от ДОПК на жалбоподателя за задължения на „ЛАЙТХАУС ГОЛФ РИЗОРТ“ АД - в несъстоятелност в размер на 37 855,00 лв. и са начислени лихви за забава.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните. По искане на оспорващия е допусната, изслушана и приета Съдебно – оценителна експертиза, изготвена от вещото лице инж. О. С.. Експертът е посочил, че при изготвяне на заключението си е взел предвид данни, влияещи при оценката на идеална част от ПИ, а именно, че имотът се намира в неурбанизирани земеделски територии; около комплекса в съседство няма урбанизирана територия; всички съседни на имота по предназначение са: „Земеделска категория 6 кат., НТП Пасище“; предмет на оценката са ид. Части от ПИ, които са застроени с К пл=13,94 % по одобрена ПСД; Имотът е в съсобственост; Построените в имота сгради притежават „Право на строеж“; Към 07.09.2016 г. данъчната оценка на имота е 5440 лева, съгласно удостоверение № Д000 1711 от 07.09.2016 г. на [община]; имотът е отдалечен от населени места, както и от Черно море поради голямата денивелация и стръмен бряг. Заключението на експертизата е, че стойността на 15, 69% ИД части от съсобствения поземлен имот 02508.541.150 е в размер на 7004 лв. При изготвянето на експертизата вещото лице не е установило сходни имоти(продажба на идеални части) от имот на територията на Б. за 2016 г. в Агенцията по вписванията „Имотен регистър“, но средната предлагана цена на имоти в непосредствена близост около процесния е в диапазон от 1,20 евро до 5,00 евро. В хода на съдебното заседание, по време на което бе приетата разглежданата експертиза, вещото лице обясни, че в момента комплексът се води урбанизирана територия. Преди това са били земеделски земи и е променено предназначението им, и то само за комплекса, защото около него не е изменено предназначението, т.е. останалото са земеделски земи. Експертът разясни и какво представлява „остатъчен метод“, а именно методът, при който се взема предвид застаряването на имота и

дали незастроената част от имота може да се ползва за допълнително или друг вид застрояване. Експертизата е приета от съда, независимо от възражението на ответната страна, която държи на изготвената такава в хода на ревизионното производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Макар в диспозитива на потвърждаващото РА, решение на директора на ОДОП да е посочено, че отговорността на И. М. е по реда на чл. 19 от ДОПК, то от изложените мотиви в акта се установява, че тази отговорност се търси по реда на чл. 19, ал.2 от кодекса (в редакцията, действала към датата на извършване на нотариалната сделка). Посочената разпоредба и свързаните с нея предвиждат, че Управител, член на орган на управление, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски: 1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.

От така цитираната редакция се установява, че, за да се носи отговорност по този ред лицето на първо място трябва да има качеството на управител, член на орган на управление, търговски представител, търговски пълномощник на задълженото юридическо лице. Не се спори между страните, че през 2016 г. И. М. е бил член на Съвета на директорите на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД, т.е. същият е член на колективен орган на управление на дружеството – Съвет на директорите. В чл. 10 от ДОПК е посочено, че юридическите лица се представляват от юридическите лица, които ги представляват по закон.

Съгласно чл. 235 от Търговския закон (ТЗ) членовете на Съвета на директорите представляват дружеството колективно, освен ако няма конкретно овластено от Съвета на директорите лица. Видно от вписванията в Търговския регистър по партидата на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД – в несъсоятелност представител на дружеството в периода от 09.12.2009 г. до 19.02.2020 г. е Г. А. Ч., т.е. последният е лицето, което го представлява, а не жалбоподателя.

На следващо място, от посочената по – горе разпоредба на чл. 19, ал. 2 от ДОПК се установява, че лицето, което отговаря по този ред, трябва недобросъвестно да е извършило едно от посочените действия и то НЕДОБРОСЪВЕСТНО. Следователно органите по приходите трябва да установяват по безспорен начин, че жалбоподателят, в качеството му на член на Съвета на директорите на „Л. Голф Р.“, е действал недобросъвестно по време на гласуването, проведено на 05.09.2016 г., с което е упълномощен изпълнителния директор на дружеството Г. Ч. или упълномощени от него лица да подпишат нотариален акт за покупко-продажба на процесния имот (описан в решението)(л.73) при условия каквито намери за добри и цена, която намери за подходяща, но не по – малка от сумата посочена в удостоверението за данъчна оценка и да извършва всякакви други действия, свързани с продажбата. На същата дата, 05.09.2016 г., жалбоподателят е участвал при взимане на решение за покупка на същия имот или на идеални части от него като член на Съвета на директорите на „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД (купувач на имота) (л. 72), с което е упълномощен изпълнителния директор на това дружество, В. М. Ч., с идентични на посочените по – горе права.

При сравняване взетите решения от Съвета на директорите на двете дружества се установява една малка, но много съществена разлика, а тя е в това, че Съветът на директорите на „Лайтхаус Голф Ризорт“ АД не е упълномощавал изпълнителният директор на дружеството да продава идеални части от поземлен имот с идентификатор № 02508.541.150, с площ на имота от 6372 кв.м. Този въпрос не е разглеждан от органите на приходите и настоящият съдебен състав ще въздържи от по – задълбочени разсъждения по него, независимо, че същият е от основно значение за установяване недобросъвестността на И. М. и дали е налице такава въобще, с оглед бездействието на ревизиращите по изследването му.

Тук следва да се има предвид и изрично разписаният ред в чл. 33, ал.1 от Закона за собствеността за извършването на разпоредителни сделки между съсобственици и това обстоятелства да се отчита при взимане на решенията от управителните органи на двете дружества, които бяха изследвани по – горе.

Нито в РД, нито в РА и още по – малко в решението на директора на Дирекция ОДОП се съдържа ясна, точна и конкретна правна

квалификация на търсената отговорност по чл. 19 от ДОПК. На отделни места се говори за чл. 19, ал.2 от ДОПК или чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ДОПК като се излагат общи мотиви или се цитира самия закон овтекст, или се препраща към практиката на ВАС, но без да се посочва конкретна такава. На стр. 6 и 7 от РД е записано, че „От гореизложеното е видно, че са налице обстоятелства по чл. 19, ал.2 от ДОПК, т.е. извършено е отчуждаване на имущество от член на Съвета на директорите на задълженото лице „Лайт Голф Ризорт“ АД безвъзмездно, вследствие на което имуществото на дружеството е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци“. В този текст е посочено, че разпореждането е било извършено от жалбоподателя „безвъзмездно“ и не се посочва защо само той като член на колективен орган следва да понесе данъчна отговорност. Липсата на точна правна квалификация представлява съществено нарушение на процесуалните правила, води до немотивираност на контролирания акт и не на последно място ограничава правото на защита на неговия адресат. Посочвайки, че сделката е била извършена безвъзмездно, органите по приходите определено твърдят в РД, че разпореждането е извършено даром, което не кореспондира с взетите решения от съветите на директорите на двете дружества. В решението на ответника (стр. 4) се посочва, че по издадената фактура не е извършено плащане, но към 31.12.2017 г. е осчетоводено прихващане на вземане на клиент „ЛГР ДЖИ ЕНД ЕМ“ АД към задължение на същото дружество по банков кредит в търговска банка. Следователно органите по приходите си противоречат, когато веднъж говорят за безвъзмездна сделка, след това, че липсват плащане и накрая за извършено прихващане. Последните две обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя, който изрично заявява, че не може да е налице безвъзмездност, тъй като между двете дружества са налице други финансови взаимоотношения, поради което е извършено прихващане между тях.

Едва на стр. 4 от решението на ДОДОП се появява аргумент, че разпоредителната сделка е извършена в отклонение на пазарните цени, като ответника се позовава на изготвената в хода на ревизията експертиза. Тази експертиза е изготвена по метода на сравнимите неконтролирани цени, предвиден в чл. 3, т. 1 от Наредбата за реда и начина на определяне на пазарни цени –Н-9/14.08.2016 г. на Министерство на финансите чл. 16, ал. 1 от ЗКПО и §1, т. 10 от ДОПК. За определяне на пазарната цена са използвани публични данни от имотен регистър и [община] за сключени сделки с недвижими имоти. За адаптиране на ползваните аналози към датите на нотариалните сделки са приложени коефициенти за цените на недвижимите имоти по официални данни от НСИ – ползваният период е 1 година и е приет коефициент 1.00. Сравнимите сделки са реално осъществени и са на

територията на [населено място], а процесният имот е разположен извън Б.(стр. 4 от тази експертиза, л. 67 от делото), поради което съдът намира, че не следва да ѝ дава вяра, тъй като са изследвани имоти в [населено място]. Независимо, че ответникът възрази срещу приетата по делото СОЕ, настоящият съдебен състав я приема като изчерпателна, защото е изследвано местоположението на имота, сравнени са разпоредителни сделки в непосредствена близост до него и подробно са описани всички елементи, които влияят върху определянето на цената.

На база изложеното и установените съществени нарушения на процесуалните правила – липсата на правна квалификация, която да кореспондира на изложеното в РД, РА и решението на ответника, не установяване на отделните кумулативно изискуеми елементи – умисъл, недобросъвестност и причинена вреда на фиска. Не се установява умисъл, тъй като жалбоподателят е член на колективен орган, упълномощил изпълнителния директор на дружеството да продаде поземлен имот, но не и идеални части от него; не се посочват конкретни данни за недобросъвестност с оглед ясно изразената воля на 05.09.2016 г. каква продажба да бъде осъществена. Още повече, че се касае за упълномощаване за конкретни действия, с посочена цена, под която не следва да се извършва разпоредането, както и че е налице плащане чрез прихващане, а не безвъзмездно прехвърляне. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд - Решение № 10929/12.07.20 г. по адм.д. № 5156/19 г.; Решение 6250/28.05.2020 г. по адм.д. № 1412/20 г.; Решение 14533/24.11.2020 г. по адм. д. № 8802/20 г.; Решение 15593/16.12.2020 г. по адм. д. № 7764/20 г.; Решение 1794/11.02.2021 г. по адм. д. № 8895/20 г.; Решение 8032/29.05.2019 г. по адм.д. № 1999/19 г. и др.

По изложените съображения жалбата на И. Л. М. следва да се уважи като основателна, а РА да се отмени като незаконосъобразен.

При този изход на спора следва да се уважи частично представения списък с разноски на жалбоподателя, като не се признае представената от него фактура за извършено плащане за процесуално представителство пред дирекция „ОДОП“ по административното обжалване на РА. Следователно съдът приема, че реално извършените разходи в хода на съдебното обжалване са – 10,00 лв. за държавна такса, 900,00 лв. процесуално представителство по фактура (л. 354 от делото), което възнаграждение не надвишава предвиденото в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 600,00 лв. депозит за приетата СОЕ или общо 1510,00 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. първо от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми

състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ревизионен акт № Р – 2222-14210-05404-091-001 от 21.07.2022 г., издаден от М. А. К. на длъжност Началник сектор, възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1751 от 07.11.2022 г. , в частта на установените резултати за ангажирана отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „ЛАЙТХАУС ГОЛФ РИЗОРТ“ АД – в несъстоятелност за корпоративен данък за периодите 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г., ведно със съответните лихви на И. Л. М..

ОСЪЖДА Дирекция Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП да заплати на И. Л. М., ЕГН [ЕГН] сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 1 510,00 (хиляда петстотин и десет) лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: